

Svar (4/10 04)

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

»På grundlag af analyser af det internationale kvotemarked fastsatte regeringen et pejlemærke på 120 kr. pr. ton CO₂, der var tænkt som en rettesnor for de hjemlige tiltag, der ikke blev omfattet af kvoteordningen. Klimaforhold er dog kun ét af flere hensyn, som skal overvejes, når der skal tages stilling til, om et initiativ skal iværksættes. Samtidig er det væsentligt at understrege, at dette omkostningsniveau netop kun er en rettesnor.

De øvrige fordele er ofte udgangspunkt for forskellige tiltag og må derfor også tages i betragtning, for eksempel øvrige miljøfordele, forsyningsikkerhed, mv.

Spm. nr. S 5401

Til miljøministeren (9/9 04) af:

Torben Hansen (S):

»Vil ministeren oplyse, om der i forlængelse af ministerens udtalelser til Ritzau den 24. august er planer om at revidere regeringens klimastrategi fra februar 2003?«

Svar (4/10 04)

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg står ved mine udtalelser om, at: »Danmark ikke kan nøjes med at indfri sine klimaløfter i Kyoto-aftalen alene ved at købe billige CO₂-kvoter og lave energibesparende projekter i Øst-europa og ulandene« og, at »...jeg er da overbevist om, at køb af CO₂-kvoter ikke løser hele problemet.«

Jeg står endvidere fast på, som jeg sagde til Ritzau, at: »...den globale opvarmning vil påvirke vores velfærd og handlemuligheder, og både danske borgere og virksomheder må indstille sig på at gøre en indsats...«

Jeg henviser i øvrigt til min besvarelse af spørgsmål S 5396.

Spm. nr. S 5402

Til miljøministeren (9/9 04) af:

Torben Hansen (S):

»Vil ministeren redegøre for sin bedømmelse af det danske forslag forud for Kyototopmødet om, at landene skulle forpligtes til at klare 75 pct. af deres reduktionsforpligtelser ved anvendelse af nationale tiltag, er ministeren enig i, at det ville have været en klar styrkelse af Kyoto-protokollen, hvis dette forslag var blevet realiseret, og finder ministeren det i givet fald ikke oplagt at efterleve de standarder, som Danmark havde foretrukket at gøre gældende på globalt plan?«

Svar (4/10 04)

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Der har i tidens løb været mange forslag til udmøntning af protokollens supplementaritetsprincip, herunder en formel introduceret af EU-landene. Ingen af disse formler overlevede forhandlingerne, da landenes situation er meget forskellig. Vi har lande, der skal reducere til under 1990-niveauet, og andre lande der må øge udledningen af drivhusgasser.

Ser man på selve Klimakonventionen, er der næppe tvivl om, at industrilandene både skal gå i spidsen med at reducere deres egne udledninger og samtidigt bidrage finansielt til reduktioner i udviklingslandene og hjælpe med overførsel af teknologi. Med Kyoto-protokollen valgte parterne, at det sidste bl.a. sker gennem CDM-mekanismen (Clean Development Mechanism). Tilsvarende indførtes handel med udledningsrettigheder og Joint Implementation, for at give industrilandene mulighed for at fordele indsatsen mere omkostningseffektivt.

Danmark har ført en ambitiøs klimapolitik i 15 år, og en ambitiøs energipolitik i 25 år, derfor er der ikke noget mærkeligt i, hvis det viser sig, at der er mere omkostningseffektive reduktionsmuligheder i andre lande, hvor man først går i gang nu.

Jeg henviser i øvrigt til min besvarelse af spørgsmål S 5398.